

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

1 Protokolant: prot. sąd. Natalia Komorniczak

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2022 r.

sprawy **D. L.**

oskarżonego z art. 157 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lesznie

z dnia 15 września 2021 r., sygn. akt II K 71/21

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla pkt V.
2. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.
3. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i z tego tytułu wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 555 zł, uznając że koszt doręczeń pokrywa wyłożona przez oskarżycielkę prywatną przy akcie oskarżenia opłata w wysokości 300 zł, do której zwrotu oskarżony został zobligowany w zaskarżonym wyroku.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1227/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

o.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 15 września 2021 r., sygn. akt II K 71/21

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Rażąca niewspółmierność orzeczonej kary 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono warunkowo na okres 4 lat, w sytuacji gdy zachodziły przesłanki w stanie faktycznym sprawy do odstąpienia od wymierzenia kary (art. 59 kk) bądź warunkowego umorzenia postępowania w oparciu o treść art. 66 § 1 kk i przyjęcie przez Sąd jako okoliczności obciążających hipotetycznych założeń o uszkodzeniach ciała, które w ocenie Sądu mogły nastąpić, a nie nastąpiły.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Niezbędne było na początek podkreślenie, że wszelkie ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy były prawidłowe i trafne było wnioskowanie co do sprawstwa i winy D. L. w zakresie przypisanego mu przestępstwa. Co istotne, tego aspektu wydanego orzeczenia nie podważał apelujący, nie podnosząc zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych.</p> <p>Przechodząc już stricte do zarzutu podniesionego w apelacji obrońcy podsądnego, Sąd Okręgowy podaje, że kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła wskazań zawartych w środku odwoławczym odnośnie niewspółmierności kary zasadniczej w wymiarze 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w stosunku do D. L. za przestępstwo</p>		

z art. 157 § 2 kk, której wykonanie zostało warunkowo zawieszona na okres 4 lat. Zdaniem Sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy czyniąc rozważania co do wymiaru kary adekwatnej do czynu przypisanego D. L. wymienionemu powyżej wziął pod uwagę wszystkie występujące w sprawie okoliczności obciążające oraz łagodzące i nadał im odpowiednią wartość i znaczenie. Podobnie trafne było wnioskowanie Sądu I instancji w zakresie oceny wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu jakiego dopuścił się podsądny oraz jego zawinienia. Przeciwnie wskazania obrońcy oskarżonego były zupełnie nietrafione. Sąd odwoławczy by nie powtarzać wszystkich okoliczności łagodzących i obciążających występujących w badanej sprawie, a także argumentów przemawiających za ocenieniem stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia winy jako znaczny wskazuje, że w pełni aprobuje wszystkie wyczerpujące rozważania poczynione w tej kwestii w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przez Sąd niższej instancji. Z kolei argumentacja przedstawiona w środku odwoławczym nie podważyła skutecznie żadnego z tych aspektów orzeczenia dotyczącego wymiaru kary za przestępstwo z art. 157 § 2 kk.

Obrońca oskarżonego kwestionując współmierność orzeczonej kary zasadniczej nie wykazał żadnych błędów po stronie Sądu Rejonowego w zakresie oceny stopnia społecznej szkodliwości oraz winy, jak również w zakresie uwzględnionych w toku procedowania o wymiarze kary okoliczności łagodzących oraz obciążających. Apelujący właściwie ograniczył się do przedstawienia subiektywnego stanowiska o

niewspółmiernej surowości kary orzeczonej w zaskarżonym wyroku i wystarczającym dla osiągnięcia wszystkich celów kary rozstrzygnięciu poprzez odstąpienie od wymierzenia kary na rzecz orzeczenia środków kompensacyjnych lub też warunkowe umorzenie postępowania. Argumentacja ta nie była przekonująca i nie zasługiwała na uwzględnienie przez organ odwoławczy. Niezwykle istotne jest, iż rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą. Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że występuje wyraźna różnica między karą wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo. Jednocześnie o rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk nie można mówić w sytuacji, gdy sąd, wymierzając karę, uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru, czyli wówczas, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego,

stanowiącego ustawową zasadę sądowego wymiaru kary, nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się utrzymać w kontekście wymagań wynikających z ustawowych dyrektyw determinujących wymiar kary (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 stycznia 2021 r., sygn. akt II AKa 121/20, Legalis nr 2540060; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 października 2017 r., sygn. akt II AKa 414/17, Legalis nr 1743549).

Skarżący wyrok w ramach omawianego zarzutu podkreślał, że czyn przypisany oskarżonemu był jedynie incydem w jego życiu i nastąpił pod wpływem silnego wzburzenia spowodowanego zachowaniem pokrzywdzonej. obrońca zwracał także uwagę na fakt przyznania się przez podsądnego do zarzucanego mu czynu zabronionego i przeproszenia pokrzywdzonej. Odnosząc się do powyższych wskazań należało zauważyć, że zarówno kwestia incydentalnego charakteru inkryminowanego zdarzenia, jak i przyznania się D. L. do popełnienia przestępstwa została uwzględniona przez organ I instancji w wymiarze kary. W takich okolicznościach nie sposób mówić o niewspółmierności kary, która była wyważona, sprawiedliwa i dostosowana do wszystkich okoliczności osądanego zdarzenia. Co do zaś przeproszenia pokrzywdzonej przez oskarżonego to analiza akt sprawy nie potwierdza by taka sytuacja miała rzeczywiście miejsce w trakcie trwania postępowania karnego. Co więcej, w trakcie rozprawy odbywającej się w dniu 9 września 2021 r. oskarżony w sposób bardzo negatywny wypowiadał się o

osobie S. K., przedstawiał Sądowi Rejonowemu szereg fragmentów z jej prywatnego życia mających postawić oskarżycielkę prywatną w jak najgorszym świetle. Oskarżony zaprzestał wypowiedzianych upokarzających pokrzywdzoną informacji dopiero po upomnieniu go przez Sąd. Nie ulega wątpliwości, że D. L. żywi urazę do S. K. za przebieg ich związku partnerskiego oraz sposób jego zakończenia i jest przekonany o tym, że sytuacja z dnia 14 listopada 2020 r. została sprowokowana przez pokrzywdzoną. Sąd Rejonowy zasadnie przyjął, że nawet w sytuacji gdyby rzeczywiście S. K. nie była szczerą wobec swojego ówczesnego partnera i z tego powodu dochodziło między nimi do szeregu nieporozumień, to okoliczność ta w żaden sposób nie umniejszała stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, który w dniu 14 listopada 2020 r. w trakcie wspólnej jazdy samochodem, gdy kierowcą była pokrzywdzona, zdecydował o zatrzymaniu pojazdu zaciągając hamulec, a następnie bez ostrzeżenia trzykrotnie uderzył ją pięścią w głowę, w okolice oczu, powodując u niej zaczerwienienia, zasinienia czoła, powiek obu oczu, obrzęk i bolesność nasady nosa z zasinieniem. Wymienione obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała S. K. na okres nieprzekraczający 7 dni, jednakże umiejscowienie siniaków powodowało dużą bolesność oraz dyskomfort w codziennym funkcjonowaniu do czasu wygojenia. Trzeba jeszcze dodać, że D. L. po zadaniu ciosów i rozładowaniu złości nie interesował stan zdrowia swej ówczesnej partnerki, choć wiedział, że jest ona we wczesnej ciąży i zwyczajnie

odszedł z miejsca zdarzenia zostawiając pokrzywdzoną w samochodzie z jej 16-letnią córką. Wbrew twierdzeniom obrońcy, oskarżycielka prywatna w żaden sposób nie sprowokowała oskarżonego, był on już poddenerwowany w trakcie imprezy urodzinowej, a podczas wspólnej jazdy samochodem zaczął słownie partnerkę, która starała się nie odpowiadać na jego prowokacje. Pomimo tego podsądny dał upust swoim skumulowanym negatywnym emocjom, chociaż były one zupełnie nieadekwatne do zaistniałej wówczas sytuacji. Wszystko to oceniane łącznie daje jasny wyraz, że kara 10 miesięcy pozbawienia wolności z zastosowaniem dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania na okres 4 lat jest karą współmierną i oczekiwaną w przypadku tego typu brutalnych, nieusprawiedliwionych ataków na bliską osobę powodujących naruszenie czynności narządów ciała choćby na okres poniżej 7 dni. Żadną przeszkodą dla wymierzenia w stosunku do D. L. najsurowszej rodzajowo kary nie było to, że oskarżony nie był dotychczas karany sędownie albowiem ustawowe granice kary za czyn z art. 157 § 2 kk zostały przewidziane alternatywnie jako kara grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Ustawodawca przewidział więc możliwość wymierzenia za tego typu czyn zabroniony również kary najsurowszej rodzajowo, a więc kary pozbawienia wolności. Nie istnieje przy tym żadna norma prawna nakazująca w przypadku osób niekaranych każdorazowego wymierzania im kar typu wolnościowego, jeżeli przepisy przewidują taką możliwość. Nic

nie stało więc na przeszkodzie by uprzednio niekaranemu D. L. wymierzyć karę pozbawienia wolności za tyrański i niczym nieuzasadniony, bezprawny atak na zdrowie ówczesnej partnerki. Tego typu bezprawne zachowanie wymagało bowiem zdecydowanej reakcji ze strony organów wymiaru sprawiedliwości. Sąd Okręgowy nie miał również żadnych zastrzeżeń do decyzji Sądu I instancji o zastosowaniu środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Zostały spełnione wszystkie wymogi z art. 69 § 1 i 2 kk i trafnie organ meriti przyjął, że pomimo zastosowania środka probacyjnego wszystkie cele kary, zarówno w zakresie prewencji generalnej, jak i indywidualnej zostaną spełnione. Biorąc pod uwagę, że apelujący nie podnosił zarzutów dotyczących tej części orzeczenia, nie było potrzeby szerszego omawiania tego zagadnienia. Zaakcentować jeszcze należało, że mylił się obrońca jakoby Sąd jako okoliczności obciążające potraktował hipotetyczne założenia o uszkodzeniach ciała, które mogły nastąpić wskutek przestępstwa dokonanego przez oskarżonego. Była to jedynie dodatkowa uwaga organu meriti, ale okoliczność ta nie została potraktowana jako obciążająca osobę oskarżonego, co wynika jasno z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia.

Obrońca oskarżonego przekonywał we wniesionym środku odwoławczym, że wystarczające dla osiągnięcia celów kary byłoby orzeczenie w stosunku do D. L. środków kompensacyjnych i odstąpienie od wymierzenia mu kary na podstawie art. 59 kk albo ewentualnie warunkowe

umorzenie postępowania karnego. Zwrócić jednak trzeba w tym miejscu uwagę, iż dla zastosowania zarówno instytucji odstąpienia od wymierzenia kary, jak i warunkowego umorzenia postępowania wymagane jest by stopień społecznej szkodliwości danego czynu nie był znaczny. Tymczasem w osądzonym przypadku stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego plasował się na wysokim poziomie, jak trafnie przyjął Sąd Rejonowy. Taki stan rzeczy uniemożliwił zastosowanie wobec D. L. instytucji karnomaterialnych uregulowanych w art. 59 kk oraz art. 66 kk. Znamiennym jest, że skarżący nie negował prawidłowości ustaleń faktycznych Sądu meriti dotyczących określenia stopnia społecznej szkodliwości czynu, czy stopnia winy. Natomiast Sąd odwoławczy obejmując kontrolą odwoławczą również ten aspekt wyrokowania nie stwierdził żadnych uchybień mogących mieć wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia. Przemocowe zachowanie oskarżonego było skrajnie nieodpowiedzialne, godziło w bezbronną, będącą w ciąży kobietę i nie usprawiedliwiały go żadne okoliczności towarzyszące temu wydarzeniu.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez odstąpienie na podstawie art. 59 kk od wymierzenia kary za przypisany oskarżonemu czyn na rzecz orzeczenia środków kompensacyjnych, ewentualnie warunkowe umorzenie postępowania w stosunku do

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

oskarżonego na ustanowiony dla niego okres próby.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą bezzasadność omówionego zarzutu. Nie stwierdzono błędów po stronie Sądu Rejonowego przy dokonywaniu oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz stopnia winy. Właściwie to apelujący nie negował tych ustaleń faktycznych, a jedynie ograniczył się do wyrażenia subiektywnego stanowiska, że skorzystanie z rozwiązań przewidzianych w art. 59 kk lub art. 66 kk byłoby wystarczające dla osiągnięcia w tej sprawie wszystkich celów kary. Tymczasem zastosowaniu tych instytucji stał na przeszkodzie wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.2.	<p>Rażąca niewspółmierność środka karnego polegająca na zastosowaniu zakazu zbliżania się i zakazu świadomego kontaktowania się z pokrzywdzoną na okres 5 lat, rażąco nieadekwatnego w relacji jednorazowego incydentu oraz w sytuacji gdy strony posiadają wspólne dziecko w wieku 5 miesięcy, z którym pokrzywdzona utrudnia kontakt oskarżonemu z powołaniem się na ustanowiony zakaz.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Analiza akt sprawy doprowadziła do uwzględnienia zarzutu rażącej niewspółmierności środka karnego. Na wstępie należało wspomnieć, iż zgodnie z normą prawną wyrażoną w art. 41a § 1 kk orzeczenie tego środka było fakultatywne. Apelujący słusznie zwrócił w środku odwoławczym uwagę, że przestępstwo popełnione przez D. L. miało charakter jednorazowy i nigdy więcej nie dopuścił się on podobnego zachowania na szkodę S. K.. Ważne jest przy tym, że pokrzywdzona jeszcze tego samego dnia zabrała większość swoich rzeczy z mieszkania podsądnego, wyprowadziła się stamtąd i jednocześnie zakończyła związek partnerski z D. L.. Strony nie utrzymują ze sobą żadnych bliższych relacji, poza koniecznością kontaktu wynikającą z posiadania wspólnego syna. Nie sposób uznać by pokrzywdzona obawiała się kolejnej fizycznej napaści ze strony byłego partnera, z którym utrzymuje kontakt z powodu posiadania wspólnego dziecka. Strony próbują uzgadniać sposób realizowania spotkań ojca z dzieckiem, uiszczania alimentów itp. Jak pokazują wydruki korespondencji przedłożone do akt sprawy przez obrońcę oskarżonego pokrzywdzona również inicjuje wymianę wiadomości tekstowych z oskarżonym. Brak jest podstaw by przyjmować, że aktualnie, po upływie ponad roku od inkryminowanego zdarzenia S. K. obawia się oskarżonego. W świetle powyższych okoliczności za nieprawidłowe uznać należało wskazanie Sądu Rejonowego</p>	

wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, że za zastosowaniem środka karnego w postaci zakazu zbliżania się i świadomego kontaktowania z pokrzywdzoną przemawiały względy prewencyjne. Zdaniem Sądu Okręgowego nie ma potrzeby zapewnienia pokrzywdzonej tego typu ochrony w związku ze skazaniem za występki z art. 157 § 2 kk, gdyż z uwagi na zakończenie związku tej pary, ich oddzielne zamieszkiwanie nie istnieje uzasadniona obawa, że D. L. dopuści się popełnienia kolejnego przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu na szkodę S. K.. Jednocześnie należało też pragmatycznie dostrzec, że orzeczony środek karny mógł zakłócać oskarżonemu utrzymywanie kontaktów z synem i służyć pokrzywdzonej do odmowy widzenia się D. L. z synem. Trzeba zatem podkreślić, że sąd przed wymierzeniem środka karnego w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej ma obowiązek dokonania obiektywnej i dogłębnej oceny oraz uwzględnienia wszystkich okoliczności skutkujących orzeczeniem takiego środka (wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 9 listopada 2018 r., sygn. akt VI Ka 1622/17, Legalis nr 2145673). Sąd Rejonowy nie wywiązał się odpowiednio z tego zadania i nie uwzględnił całokształtu zaistniałych w tym konkretnym wypadku okoliczności. Zdaniem Sądu II instancji fakt posiadania przez strony postępowania wspólnego, małego dziecka oraz brak konieczności ochrony oskarżycielki prywatnej przed przemocą ze strony oskarżonego przemawiał za odstąpieniem od orzeczenia środka karnego w postaci zakazu zbliżania

się i kontaktowania z pokrzywdzoną. Istniejący między stronami procesu konflikt rodzicielski powinien zaś zostać rozwiązany z pomocą sądu rodzinnego.

Odnosząc się jeszcze do informacji podanych przez oskarżycielkę prywatną w odpowiedzi na apelację o złożeniu zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przez oskarżonego przestępstwa nękania na szkodę S. K., Sąd Okręgowy jest zdania, że jeśli potwierdziłyby się oskarżenia w tym zakresie to w tamtym postępowaniu organy prowadzące sprawę mogą rozważyć zasadność zastosowania odpowiednich środków zapobiegawczych, w tym zakazu zbliżania i kontaktowania się. Jednakże na chwilę orzekania Sądowi odwoławczemu oskarżenie nie przedstawiło żadnych tego typu okoliczności w tym zakresie, które wymagałyby prawnokarnej reakcji w kontrolowanej sprawie.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez odstąpienie od orzeczonego zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 100 metrów oraz zakazu świadomego kontaktowania się z nią w jakikolwiek sposób na okres 5 lat.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Podniesiony przez obrońcę oskarżonego został uwzględniony przez organ odwoławczy i doprowadził do wnioskowanej w apelacji zmiany zaskarżonego

wyroku poprzez uchylenie pkt V orzeczenia.		
Lp.	Zarzut	
3.3.	Rażąca niewspółmierność zadośćuczynienia zasądzonego na rzecz pokrzywdzonej za doznaną krzywdę aż w tak znacznej wysokości.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Skarżący niewspółmierności orzeczonego środka kompensacyjnego upatrywał zasadniczo w tym, iż jego zdaniem wysokość tego środka nie była dostosowana do sytuacji materialnej sprawy oraz jego możliwości zarobkowych. Tymczasem do orzeczonego na podstawie art. 46 § 1 kk środka kompensacyjnego w postaci zadośćuczynienia nie stosuje się normy z art. 440 kc, a zatem jego wysokość nie zależy od sytuacji materialnej sprawy. Obowiązek naprawienia szkody niemajątkowej w formie zadośćuczynienia za wyrządzoną krzywdę określają przepisy art. 444, 445 i 448 kc, które nie dają podstaw do uznania, aby sytuacja majątkowa podmiotu zobowiązanego mogła być przesłanką ograniczającą wysokość zadośćuczynienia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 września 2019 r., sygn. akt II AKa 140/19, Legalis nr 2241789). Wobec tego sytuacja majątkowa oskarżonego D. L. nie mogła determinować wysokości środka kompensacyjnego w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Nadmienić jeszcze należy, iż Sąd Rejonowy</p>		

dostrzegł wszystkie okoliczności obrazujące rozmiar krzywdy jakiej doznała S. K. na skutek bezprawnego zachowania podsądnego z dnia 14 listopada 2020 r. i dał temu odpowiedni wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. W sytuacji kiedy skarżący nie negował trafności ustaleń organu meriti w tej części, Sąd odwoławczy nie widział potrzeby powtarzania w niniejszym uzasadnieniu argumentacji jaka wpłynęła na wysokość zadośćuczynienia. Wystarczające było stwierdzenie, że wszystkie te rozważania Sądu I instancji zostały zaaprobowane przez organ odwoławczy. Wysokość orzeczonego środka kompensacyjnego była odpowiednia i dostosowana do rozmiaru krzywd. Z kolei orzeczenie omawianego środka w kwocie wnioskowanej w apelacji byłoby rażąco zaniżone i nieadekwatne do rozmiaru niemajątkowych, negatywnych skutków jakie odniosła pokrzywdzona w związku ze zdarzeniem z dnia 14 listopada 2020 r. Propozycja 500 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę byłaby odpowiednia do oszacowania szkody przez oskarżonego, który umniejszał swoje zawinienie i zarzucał pokrzywdzonej prowokacyjne zachowania. Stanowisko oskarżonego i jego obrońcy przez Sądy obu instancji nie zostało jednak zaakceptowane.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej kwoty 500 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu i zaprezentowanych przy tej okazji argumentów. Wysokość orzeczonego środka kompensacyjnego była odpowiednia i dostosowana do wszystkich zaistniałych w kontrolowanej sprawie okoliczności. Nie było więc powodów dla dokonywania ingerencji w tę część zaskarżonego orzeczenia.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
Poza zmianą zaskarżonego wyroku opisaną w pkt 5.2., wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w pozostałej części.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Powodem utrzymania wyroku w mocy (poza zmianą opisaną w pkt 5.2.) była niezasadność pozostałej części zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza	

granicami zarzutów i wniosków apelacji. Utrzymane w mocy elementy orzeczenia o karze, w tym grzywna oraz dozór kuratora sądowego były w pełni uzasadnione i celowe dla odpowiednio silnego i wielopłaszczyznowego oddziaływania na sprawcę.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zaskarżony wyrok został zmieniony w ten sposób, że uchylono pkt V.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Podniesiony przez obrońcę oskarżonego zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonego środka karnego w postaci zakazu zbliżania się i świadomego kontaktowania się z pokrzywdzoną okazał się słuszny. Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia wykazała, że w badanej sprawie nie było podstaw faktycznych do orzeczenia w/w środka karnego. W konsekwencji powyższego niezbędne okazało się uchylenie punktu V zaskarżonego orzeczenia zawierającego rozstrzygnięcie o środka karnym.	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	<p>Zgodnie z art. 636 § 1 kpk (stosowanym zgodnie z art. 636 § 3 kpk również w postępowaniach z oskarżenia prywatnego) w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego ma on obowiązek ponieść koszty procesu. Koszty te zgodnie z art. 616 § 1 kpk obejmują: koszty sądowe, na które składają się wydatki poniesione przez Skarb Państwa w toku postępowania oraz opłaty.</p> <p>Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, uznając że ryczałt za doręczenia pokrywa wyłożona przez oskarżycielkę prywatną przy akcie oskarżenia opłata w wysokości 300 zł, do której zwrotu oskarżony został zobligowany w zaskarżonym wyroku.</p>

Natomiast na podstawie art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3 oraz art. 3 ust. 2 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) Sąd Okręgowy wymierzył oskarżonemu opłatę za II instancję w kwocie 555 zł.

W toku postępowania odwoławczego, na skutek apelacji doszło do zmiany zaskarżonego orzeczenia w zakresie środka karnego lecz była to niewielka modyfikacja w stosunku do zakresu wywiezionego środka odwoławczego. Przede wszystkim utrzymane zostało skazanie oskarżonego za przestępstwo z art. 157 § 2 kk i dlatego nie było powodów dla odstąpienia od ogólnych reguł obciążania kosztami procesu w postępowaniu apelacyjnym. Sąd Okręgowy nie znalazł też żadnych podstaw z art. 624 § 1 kpk, uzasadniających zwolnienie oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych wygenerowanych w postępowaniu apelacyjnym, ze względu na jego sytuację materialną, rodzinną i możliwości zarobkowe. Należność przypadająca od podsądnego na rzecz Skarbu Państwa nie jest wysoka i nie spowoduje nadmiernej uciążliwości w majątku oskarżonego. W razie konieczności zobowiązany może zwrócić się do Sądu Rejonowego o rozłożenie zapłaty kosztów na raty.

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak